

Pasen 2024

Er zijn schitterende Paasliederen. Denk aan het “Alleluia” van Handel, of de Paassequens “Victimae Paschali laudens” of het “U zij de glorie”, liefst met een bulderend orgel erbij. Zolang we over Pasen kunnen zingen zijn er geen grote problemen. Maar het wordt anders als we er nuchter over gaan nadenken: dan komen de vragen. “Is Hij uit het graf opgestaan? Hoe moeten we ons dat voorstellen?”

Om daar iets van te kunnen begrijpen is het belangrijk het geloof van uw hart méér te laten spreken dan het weten van uw verstand. En misschien is het goed om eens een moment te kijken naar de weerglans van de verrijzenis die we in ons eigen leven kunnen terugvinden. Want zoals met veel, vindt ge ook van de verrijzenis nog sporen terug in het leven en het geloven van mensen.

Stenen kunnen ons het leven lastig maken: fysiek, maar misschien wel vooral psychisch of moreel. Er kunnen dingen zijn die als stenen op ons hart liggen. Denk aan angst omdat we niet tegen onze taak opgewassen zijn, zorgen om de kinderen, onzekerheid over de toekomst enz. Dikwijls zijn dat zware stenen die erg op mensen hun gemoed drukken. Het kan een ongeneeslijke ziekte zijn, een karakterfout, een verbittering, een schuld, innerlijke eenzaamheid... Allemaal dingen die ons het leven moeilijk maken, die het verzuren. Ze drukken soms zo zwaar op mensen als stenen op een graf, en op die grafstenen kunt ge dan lezen: ik ben ontgoocheld, ik heb geen moed meer, ik twijfel, ik ben angstig.

“Wie kan voor ons de steen van het graf weggrollen?” vroegen de vrouwen zich af die op de eerste paasmorgen naar het graf gingen. Het is dezelfde vraag die veel mensen zich stellen voor wie het leven meer last dan vreugde, meer twijfel dan hoop is. Toen de vrouwen bij het graf kwamen, merkten ze dat de steen al was weggerold en dat Hij die ze bij de doden zochten er niet was: “Jullie zoeken Jezus de Nazarener: Hij is niet hier, Hij is verrezen.”

En daar begint eigenlijk Pasen: waar wij ons bij de feiten hebben neergelegd en er toch nieuwe mogelijkheden voor ons geopend worden. De enige reden waarom die bange en ontgoochelde leerlingen terug opgelucht konden ademhalen, was omdat bleek dat Jezus verrezen was. Het is het besef: het is niet voorbij, als het bij mij vanbinnen donker wordt, is er nog altijd Gods licht wat over mijn leven schijnt.

Maar dat besef komt niet zomaar uit de lucht gevallen. De vrouwen op weg naar het graf hebben onderweg geen paasliederen gezongen. Ze schrokken, ze waren bang en het heeft een hele tijd geduurd voordat het bij hen vanbinnen werkelijk Pasen werd. Pasen is dan ook geen toverwoord, maar een weg die soms lang kan duren en moeilijk kan zijn, en het is een weg die altijd via Goede Vrijdag loopt.

De vrouwen, en ook Petrus en Johannes zetten voor ons in feite de eerste stap: ze blijven niet bij het graf staan, maar gaan naar binnen. Wie Pasen wil ervaren, moet bereid zijn het graf van het leven binnen te treden. Leven begint daar waar ik zwakheden kan aanvaarden en fouten kan toegeven. En dan komt ook de

tweede stap: we mogen er niet blijven zitten. “Hij gaat u voor naar Galilea, daar zult ge Hem zien” verhaalt ons een stuk uit het Evangelie. Pasen richt onze blik voorwaarts, over het tijdelijke heen.

Hoeveel stenen in het leven van mensen zouden niet zo zwaar wegen omdat ze ze niet willen loslaten? “Die mens heeft me één keer bedrogen, dat is nu afgelopen voorgoed; ik heb het één keer geprobeerd, geen tweede keer meer”. Pasen doorbreekt dat spel, Pasen leert ons dat het leven goed kan zijn, mooi en waardevol, ondanks zorgen en beperktheden die we allemaal meedragen.

Als er staat dat de leerlingen naar Galilea moeten gaan, dan is daar meer mee bedoeld dan alleen maar een geografische plaats. Het is ook de streek waar Jezus zijn onderricht gaf, waar Hij mensen hun fouten vergaf, waar Hij zieken genas, vertwijfelden oprichtte, waar Hij de apostelen nieuwe moed gaf om hun netten uit te werpen.

Met Pasen vieren wij Jezus opstanding uit het graf en het begin van zijn nieuw en eeuwig leven bij God. En als afspiegeling daarvan in ons eigen leven vieren we evengoed dat wij de mogelijkheid hebben uit het graf weg te trekken naar de volheid van het leven. Zeker, stenen kunnen ons leven soms lastig maken, maar sinds Pasen is daar iets blijvends aan veranderd, want Hij is verrezen en wij met Hem. Amen.

Johan Goris, pastoor